

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΙΙΙ

ΑΠΕΞΩ

ΙΚΑΡΟΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

ΑΠΕΞΩ

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης - Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Κανένα μέρος ή απόσπασμα του παρόντος βιβλίου δεν δύναται να χρησιμοποιηθεί ή να αναπαραχθεί, καθ' οιονδήποτε τρόπο ή μέσο, για τον σκοπό εκπαίδευσης τεχνολογιών ή συστημάτων Τεχνητής Νοημοσύνης. Κατ' εφαρμογή του Άρθρου 4(3) της Οδηγίας (ΕΕ) 2019/790 για την Ψηφιακή Ενιαία Αγορά, ο συγγραφέας και ο εκδότης επιφυλάσσονται ρητώς όλων των δικαιωμάτων τους και εξαιρούν το παρόν έργο από κάθε πράξη εξόρυξης κειμένων και δεδομένων

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΙΙΙ

ΑΠΕΞΩ

Διηγήματα

ΙΚΑΡΟΣ

Στη φίλη μου Μαργαρίτα Α.Κ.

Αστεγανά

Τους βλέπεις πώς τρέχουν πέρα δώθε ενώ εγώ κά-
θομαι ακίνητος χωρίς να πειράζω κανέναν, έτσι
δεν είναι; Προσποιούνται ότι έχουν ένα σωρό δουλειές·
ένα σωρό λόγους να βιάζονται, ενώ εγώ;
Όχι δουλειές εγώ,
όχι λόγους.

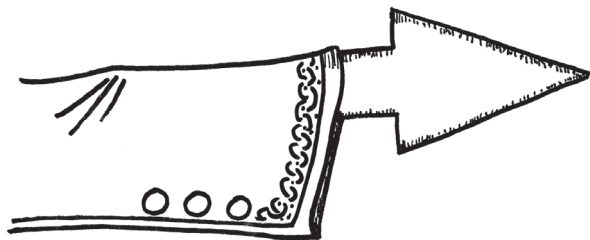
Εγώ τι;

Τι είμαι εγώ;

Ξέρω πολύ καλά τι είμαι εγώ. Φυσικά και ξέρω. Κά-
ποιος που όποτε βρέχει χώνεται κάτω από κείνη εκεί
τη σκαλωσιά για να μη βραχεί ως το κόκαλο. Δεν κρύ-
βω τίποτα. Ούτε μπορώ, ούτε θέλω να κρύψω κάτι.
Ενώ αυτοί... Με τις ομπρέλες τους –στέγες φορητές–
και τα καθαρά τους ρούχα. Τους βλέπεις κι εσύ, δεν
τους βλέπεις;

Προσποιούνται ότι τρέχουν για να χλευάσουν τη δική
μου ακινησία. Μόλις στρίβουν τη γωνία είμαι σίγου-
ρος ότι επιβραδύνουν. Εσύ τους βλέπεις. Και εμένα
με βλέπεις. Κάθε μέρα με βλέπεις. Και κάθε νύχτα.
Ακόμη κι αν δεν με βλέπεις, εδώ είμαι. Τριγυρνάω σε
ακτίνα είκοσι μέτρων, σαν σκυλί με κοντό λουρί, με
αυτή την παλιοκουβέρτα περασμένη στον λαιμό μου,

χειμώνα καλοκαίρι. Χειμώνα καλοκαίρι!
Αυτή η κουβέρτα είναι
το σπίτι μου,
η αγαπημένη μου,
η αλυσίδα στο πόδι μου,
το βρόμικο σάβανο με το οποίο τυλίγομαι πρόωρα – ή
ίσως όχι και τόσο πρόωρα, τελικά.
Ναι, το ξέρω ότι το ξέρεις κι αυτό.
Όλα τα ξέρεις,
όλα τα βλέπεις,
αλλά δεν λες κουβέντα, ρε φίλε...» είπε ο άνθρωπος
του δρόμου στο άγαλμα του γερο-Στρατηγού, ο οποίος,
καβάλα στο πράσινο χάλκινο άλογό του, έδειχνε κά-
που μακριά, σαν να τον συμβούλευε προς τα πού έπρε-
πε να πάει, τη στιγμή που εκείνος δεν γύρευε οδηγίες.
Κάποιον να του μιλήσει γύρευε.

Μεταξύ τελείας και παύλας

Κοιμόταν στο πεζοδρόμιο, σε ένα ήσυχο στενό στο κέντρο της πόλης, κάτω από μια σκαλωσιά τοποθετημένη περιμετρικά ενός παλιού κτιρίου. Κανείς από όσους τον προσπερνούσαν καθημερινά και είχαν εξοικειωθεί με τη φιγούρα του δεν γνώριζε το όνομά του, όπως κανείς δεν γνωρίζει το όνομα των αδέσποτων γατιών της πόλης ή την επιστημονική ονομασία των ζιζανίων στα περιποιημένα παρτέρια με τα λουλούδια του δήμου. Και μια που κανείς δεν τον πλησίαζε για να του ανοίξει κουβέντα, το όνομα το οποίο οπωσδήποτε κάποτε κατείχε γλίστρησε αποπάνω του, κύλησε μέχρι την κοντινότερη σχάρα του υπονόμου και βουτώντας στα σκοτεινά απόνερα χάθηκε μακριά του για πάντα.

Ήταν ηλικίας περίπου πενήντα πέντε ετών, μεγαλύτερος, με τραχιά χαρακτηριστικά στο από καιρό αξύριστο πρόσωπό του, με τη σκόνη των δρόμων να έχει σχηματίσει μια δεύτερη επιδερμίδα πάνω στη δική του, προσδίδοντας στην όψη του μια απόχρωση που καθιστούσε αδύνατη την κατάταξή του σε οποιαδήποτε από τις γνωστές ανθρώπινες φυλές. Τα ρούχα του, τα ίδια χειμώνα καλοκαίρι —ένα φαρδύ καφέ πα-

ντελόνι, μια γκρίζα μπλούζα και ένα μαύρο πανωφόρι—, μισοκάλυπταν τη γύμνια του όσο εκείνη αγωνιζόταν να ξεγλιστρήσει έξω από ένα σωρό τρύπες ανοιγμένες από τον χρόνο, την τριβή και τα κοφτερά βλέμματα ορισμένων από τους περαστικούς.

Συνήθως έμενε ξαπλωμένος στο πεζοδρόμιο μέχρι αργά το πρωί, σκεπασμένος με την κουβέρτα του, η οποία αποτελούσε ταυτόχρονα τη στέγη του, την αγκαλιά που τον τύλιγε και το μοναδικό, λεπτό αλλά αδιαπέραστο διαχωριστικό του από τον υπόλοιπο κόσμο. Αυτή η κουβέρτα ήταν το μόνο περιουσιακό του στοιχείο. Την πρόσεχε όσο τίποτα και, όποτε σηκωνόταν όρθιος και βιάδιζε για να ξεμουδιάσει, την κρεμούσε στον λαιμό του σαν κασκόλ, όπως ορισμένα παιδάκια παίρνουν μαζί τους όπου κι αν πηγαίνουν το σκέπασμά τους, επειδή δεν μπορούν να το αποχωριστούν. Φυσικά, η δική του κουβέρτα δεν ήταν απαλή, μοσχοβολιστή, με χαρούμενα αρκουδάκια πάνω της. Όποιο κι αν είχε υπάρξει το αρχικό της χρώμα, πλέον ήταν καφέ, βρόμικη, τρύπια και δύσοσμη. Ήταν όμως δική του· ήταν μια επιπρόσθετη στιβάδα προστασίας, φορτωμένη με τις μυρωδιές της πόλης και του κορμιού του.

Διατηρώντας κατά το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας το τεραστίων διαστάσεων σώμα του απλωμένο στις πλάκες του πεζοδρομίου, έδειχνε να αδιαφορεί για το ποιοι περνούσαν από μπροστά του, για τα αυτοκίνητα που πάركααν ή ξεπάρκααν δίπλα του και για τους ήχους των αεικίνητων γραναζιών κάθε είδους μηχανισμού της πόλης. Αδιαφορούσε περισσότερο για τον κόσμο απ' ό,τι ο κόσμος αδιαφορούσε για εκείνον. Αδια-

φορούσε λες και πίστευε πως, όσο έμενε στη θέση του (νωθρός, σχετικά ακίνητος ακόμη κι όταν δεν κοιμόταν), αποτελούσε το σταθερό κέντρο βάσει του οποίου διαγράφονταν ξανά και ξανά οι ίδιοι γκριζοί κύκλοι από κινούμενα στην ίδια τροχιά στοιχεία: από άτομα με φαινομενικά περισσότερα προνόμια από αυτόν, από τη Σελήνη που αυξομειωνόταν σε μέγεθος πάνω από το κεφάλι του, από τους υπόλοιπους διάσπαρτους στο ουράνιο στερέωμα πλανήτες, από το σύμπαν ολόκληρο.

Το χαρακτηριστικό, ωστόσο, που καθιστούσε τον άστεγο άνδρα αναγνωρίσιμο σε όσους δούλευαν στα κτίρια γύρω από την υπαίθρια κατοικία του και σε όσους περνούσαν συχνά από κοντά του ήταν το γεγονός ότι κάθε τόσο, ανά μη τακτά χρονικά διαστήματα, ανασηκωνόταν από την πεζοδρόμια κλίνη του και, χρησιμοποιώντας ως επικρουστήρα ένα αγνώστου ταυτότητας αντικείμενο (ένα κομμάτι μάρμαρο ή κάτι σιδερένιο), χτυπούσε για μερικά δευτερόλεπτα την παρακείμενη σκαλωσιά παράγοντας έναν δυνατό μεταλλικό ήχο που γέμιζε το στενό, δημιουργώντας ρωγμές στο συνεχές τείχος του αστικού θορύβου και υπερκαλύπτοντας όσο διαρκούσε όλους τους υπόλοιπους ήχους. Επρόκειτο για τη μοναδική δραστηριότητα που τον έφερνε σε κάποιου είδους επαφή με το περιβάλλον και τους άλλους ανθρώπους, παρότι ήταν μια επαφή μονόπλευρη και διόλου ευχάριστη στα αυτιά. Ο ήχος από τα χτυπήματά του ταξίδευε στον αέρα οξύς και μονότονος, αντανακλόταν και μεγεθυνόταν. Εισέβαλλε απροειδοποίητα σε ξένες ζωές, αναγκάζοντας όσους βρίσκονταν εντός της εμβέλειάς του να παύουν